

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

DESFIINȚAREA CORSETULUI IN SCOLI

Scena se petrece într'o școală de fete, în urma circulării d-lui Hăret, care interzice elevelor purtarea corsetelor.

Profesoara : Ce 'nsemnează asta domnișoară Popescu ?

Eleva (roșindu-se) : Doamnă... din cauză că nu mai port corset... m'am... desvoltat.

Profesoara (care-i strînsă tare în corset) : Foarte bine, corsetul este foarte vătămător sănătății.

EXAMENELE DE DECLAMAȚIE

Printre multele pepiniere ce posedă Statul român, de sigur că locul de frunte îl ocupă actualmente conservatorul de declamație din București.

Aici nu se cultivă nici albinele, nici gândacii de mătase, nici vița de vie—nici chiar foile de vița am putea zice... Un singur lucru se cultivă la conservatorul nostru de declamație: talentele.

Ca de obicei, am asistat și anul acesta la examenele clasei de declamație. De data aceasta, examenele n'au mai avut loc nici la Teatrul Național, nici la Ateneu, nici la conservator, ci la Teatrul Liric. De ce? Teatrul Național e prea obosit, în urma unei lungi suferințe; Ateneul n'are acustică potrivită cu voci fragede ca acele ale tinerelor eleve; iar Conservatorul... a! Conservatorul e prea mic pentru așa ceva...

Iată-ne, deci la Teatrul Liric! Judecînd însă după lipsurile constatate la elevele d-nei Romanescu, am putea, mai bine, să spunem că examenele s'au ținut nu la Teatrul Liric, ci la Teatrul Maican... Am putea zice chiar—pentru a fi ceva mai reverențios cu d. colonel—că d-sale i se cuvîne cîntea de-a fi întins o mină —o! mina d-lui colonel...—de ajutor, pentru a se constata lipsurile în... casa regimentului de eleve, al cărui comandant e d-na Aristița Romanescu!...

Dar, în fine... iată-ne, după cum spuneam, la teatrul Liric. În sală o afuență enormă; trebuie să stai imobil—mai imobil chiar de cît o elevă de la Conservator...

Dar... Tăcere: cortina se ridică! În zadar trec eu în primele bănci, în zadar pun mina la ureche pentru a facilita funcționarea aparatului auditiv... căci nu se aude nimic! A! imi zisei eu: asta-i examenul de *mimică*!...

Cum, însă, examenul acesta tindea să ia proporții considerabile, mă apropiai de-un membru al comisiunii și-i spuse-i:

— Bine, d-le... Cutare, mult o să ne țineti cu examenele astea de *mimică*?

Drept ori-ce răspuns, însă, membrul în chestiune făcu un gest și-mi spuse la ureche:

— St! Tac! că nu se aude!..

— Ei! asta, ce vrei să auzi d-ta: *mimică*?...

— Ce *mimică*, nene; nu vezi că fata vorbește?..

Am dus imediat mina la urechi; dar... nici urmă de vată! Speriat c'am surzit și că deci eram amenințat să mă nscriu la declamație, mă reped spre simpaticul dr. Minovici, care se afla în sală și-i spun:

— Doctore dragă, vin-o imediat și mă examinează căci nu știu ce am, dar nu măi aud!..

Cînd să es din sală cu doctorul, ce să constat: auzul imi revenise ca prin minune! Ce credeți că se întimplase? Se isprăvise clasa de *mimică* și-o elevă

c'o voce ceva mai *forte* — o viitoare tragediană probabil—avu buna voință să-mi desfunde urechile!...

Mă 'ntorc îndărăt în sală; dar acuma alt bocluc: auzeam prea bine! Scot eu vata mea de rezervă din buzunar, strecur cîte-va fire în urechi și... ascult.

În fine... Andromaco ucide pe replicant — un băiat foarte nostim de-almintrelă și îmbrăcat nemțește—publicul aplaudă, în loc să ceară intervenția procurorului; comisiunea — în locul comisarului — intră în rol — mai bine ca eleva chiar!... — și... ordinea se restabilește.

Nu trec două minute și-o altă elevă apare la rampă.

— Iar examen de *mimică*, exclam eu desperat!

Cu părere de rău, scosei din nou firele de vată din urechi și trecui în banca 'ntii din fundul sălei unde mă alungase cea-laltă elevă...

Credeți, însă, c'am auzit ceva! Ași! nici gînd! O elevă spunea, mă rog, scena balconului din «Romeo și Julieta». În lipsa unui balcon, eleva se așezase pe-un scăunel în dosul unui boschet și ceva mai în fața scenei. Ei bine, cu toate astea n'am isbutit s'aud nimic. Și notați bine, vă rog, că eleva n chestie a avut fericita idee să se instaleze într'un boschet și n fața scenei. Ce era, doamne, dacă se urca, cum trebuia, într'un balcon? O! atunci, desigur, că se-auzia și musca declamînd!

Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc un lucru: sunt și eleve bune la Conservator. Cît despre elevi, — clasa d-lui Nottara—desigur că sunt cu totul superiori elevelor. O singură excepție: unul schiop și care, prin urmare, n'a putut să se ridice mai presus de elevele d-nei Romanescu!...

Dacă nu i-a dat mina... pardon, piciorul!

C. Brăescu.

TICHETELE DE PERON

Se știe că una din distracțiile de predilecție ale Bucureștenilor pîrliți, pe timp de vară, era să se ducă, cel puțin odată pe zi, la gara de Nord.

Este un spectacol amuzant să vezi lumea care se îmbulzește, se strigă pe nume, se sărută sgomotos la plecarea trenurilor, să auzi bîzîitul aceluî roiu ômenesc din mijlocul cîrnia distingeai cîte-odată vre un: «Să dai compliment la madam Rozenblum!», sau: «Tățico, nu uita să spuî jurati-aleiă de Marița să dea apă la gâini și să șteargă pianinu n fie-care zi dă praf, pînă ne-om întoarce din vîgileatură!»

Unde mai puneți avantajul că te 'ntreba une-ori cine-va:

— Te-am văzut venind eri de la Gara de Nord. Ce-ai căutat acolo?

Și tu puteai să faci pe ticălosul și să răspunzi cu indiferență:

— Monșer, mă 'ntorceam de la Sinaia.

Sau:

— A, da, am fost la gara de Nord ca să conduc pe tanti care pleca la Aix-les-bains.

Pe viitor, vai, acest soi de distracție a pîrliților, plimbările la gara de Nord, vor deveni foarte rare, pentru motivul că direcția căilor ferate a găsit cu cale să nu mai permită intrarea pe peron decît persoanelor cari vor cumpăra un tichet ce costă două-zeci de bani.

Grație acestei taxe, o excursiune la gara de Nord, pentru un proletar, devine tot așa de dificilă ca o excursiune la polul din acelaș punct cardinal.

Grație acestei taxe, cînd un Ițic oare-care va pleca la America, nu vor mai veni la gară 3—400 de coreligionari, ca să l conducă cu alaiu și să dea ast-fel prilej «Dorobanțului» ori «Patriotului» să alarmeze Europa cu «marele exod al evreilor», cu «emigrarea în mase», etc., etc.

Tot grație acestei taxe, ziarele nu se vor mai putea lăuda ca pînă acum cu cunoscutul clișeu:

— Aseară, cu trenul de Predeal, a sosit în Capitală, venind din streinătate, valorosul nostru amic (sau veneratul nostru șef) Cutare. Mii de cetățeni l'au întîmpinat pe peron și i-au făcut o manifestație impozantă.

Această veterană reclamă va eși în sfîrșit din moravurile noastre politice, căci gazeta adversară va putea de azi înainte să răspundă victorios:

— Ce tot umblați cu mofturi, stimabililor? Unde erau miile dumneavoastră de cetățeni? La gara de Nord pe ziua de eri nu s'a vîndut decît 50 de tichete de peron.

...După cum se vede, creerea acestor tichete are și părți rele și părți bune. În consecință, ne declarăm contra-pentru tichetele de peron.

Ghiță Delacooperativa.

„LA BUFET!...”

— A sosit vagonul, «tanti!...»
Și «familia» Berechet
Conducătorului reclamă:
«Cine-i bilete la Bufet!...»

Uf! ce chin pe coana Manda!
Groasă cum e dumneaei
Numai bine nimerise
Între doi măi... subțirei!

Dar nea Nae! Stă ntr'o rină
Și 'njură pe infundate:
— De! «traî-van» vă trebuiește?...
Astea sunt curat păcate!...

Dar în fine: conducătorul,
Grav cum este dumnealui,
Trage-o dată clopoțelul,
Strigînd: — Capul Podului!

— «Să schimbați aici vagonul!»
Coana Manda stă pe loc!
Conducătorul sună ntr'una
Clopoțelul: poc, poc, poc.

Coana Manda nici că mișcă!
Conducătorul iar plesnește!
— Ci, coboară-te cucoană!...
Coana Manda isbucnește:

— Ce musu?! Lasă cureaua!
Orî se vede c'ăi căpiet?
Am plătit și te ia dracul
De nu minî pin' la Bufet!...

Tică Ghimpe

ACHITAREA LUI CAION

Caion a fost achitat. Vestea asta nu m'a surprins de loc. A fost de la început o greșală din partea d-lui Caragiale să aleagă ca arbitru într'o chestiune literară jurații, oameni în cea mai mare parte buni părinți de familie, excelenți băcani, onești contribuabili, dar lipsiți de cultura și de inteligența necesară pentru a se pronunța în chestiunile de artă.

Dacă înaintea procesului, sau chiar după, ați fi întrebat pe onor. curtea cu juri:

— Mă rog, cine sunt ăștia Tolstoi și Caragiale?

— Tolstoi e un neamț d'ăia care scrie romanțuri și Caragiale joacă la teatru și ține berăria lu Gambri-nus.

Așa v'ar fi răspuns, pun rămașag, trei sferturi din juriu.

Caion a început să plîngă, să miorlăie că i se sdrobește viitorul dacă l'o condamna (viitorul lui Caion!), și inimile sentimentale ale candidizilor jurați s'au înduioșat și nu i-au administrat copilului năra-vit urecheala ce merita.

Lasă că urecheala asta tot i-au tras-o alții; i-a tras-o Delavrancea în superba-i pledoarie, i-a tras-o numerosul public — elita intelectuală a Capitalei — care prin prezența-i în sală, prin interesul cu care a urmărit desbaterile, prin aplauzele cu care-a subliniat frumoasele cuvinte ale lui Delavrancea, a dat calomniatului Caragiale cea mai consolatoare satisfacție morală.

Caion, firește, n'a priceput că, achitat de jurați, a fost însă osîndit cu mai multă rigoare de cît prevede Codul de către întreaga opinie inteligentă romîneasă.

Dovadă că n'a priceput e că, a doua zi după proces, la vitrinele librăriilor se vedea o broșură à la Nicu Meș cu acest titlu: «Originalitatea lui Caragiale. — Două plagi-giate».

S'a milogit ca să scape de puș-cărie, a plîns, a pus pe avocații lui să pledeze circumstanțe ușurătoare că-i june ageamiu, că un om ilustru cum e Caragiale nu trebuie să și pue mintea cu o gînganie ca el, — a comis toată această poltronerie și, după ce jurații i-au acordat pomana cerșita, ridică iarăși capul la lumină, și iar calomniază!

Bietul inconștient...

Dar, fiind-că veni vorba de avocații lui Caion, să nu uit că d. Danielopol merită o mențiune specială.

Domnul acesta, care cînd pierde procesele începe să'njure pe magistrați și pe avocații părții adverse cum nu se'njură nici pînă la binale, domnul acesta și-a permis să'njure și pe colaboratorii regretatei reviste «Moftul Romîn» printre cari aveam onoarea să mă prenumăr și eu.

Ne-a numit «vizitii»

Mersi. Se vede că a simțit de multe ori pe obraz (din care și-ar putea face o servietă foarte solidă) usturimea sfîrcului bicelor «vizitiilor» de cari a vorbit cu atîta parapon și cu eleganța de limbaj a unei zarzavagioaice hărtăgoase.

Îi promit că o să mai simtă de multe ori bicele «vizitiilor» cari nu prea se sperie așa ușor de ceea ce lumea numește «guri de mahala».

Taraseon

ROMÂNII LA BRUXELLES

— Corespondență particulară a Zeflemei —

Romînii de aici, înainte de toate, se amuzează bine și nu sunt de loc mai prejos, din acest punct de vedere, de cît compatrioții lor din Paris.

Ei țin tot la «grand», iar dovadă de aceasta este faptul că trag la *Grand Hôtel*, merg regulat la *Grand caffè*, la *Grand caffè artistique* și la *Grand caffè d'horloge*.

Și să nu credeți că ei sunt mai prejos de cît nemții, francezii, englezii, cari mai toți au titluri de nobleță și blasoane. Și romînii din Bruxelles poartă pe aici astfel de titluri și nu-și dau de loc aiere de democrați, ba au și blasoane cum de o pildă are și Valois-ul romîn Esc. Sa Nababul.

Așa, un belg m'a întrebat într'o bună zi, cînd a auzit că sunt romîni, dacă cum-va cunosc pe marchizul romîni X... eseu...

În Bruxelles abundă baronii, marchizii și conții romîni, iar belgii cred că țara romînească este locuită numai de nobili. Astfel sunt marchizii Popescu, Dumitrescu, Ionescu, baronii Georgescu și Niculescu, etc.

Și ca nobili ce sunt, toți aceștia catadixesc să se ocupe de sporturile nobile: cursele și rulete.

În fie-care zi îl vezi avînd în mină *Paris-Sport* ori *L'Echo des Courses*, discutînd și făcînd tot felul de socoteli asupra cailor prognosticați ca cîștigători la cursele ce zilnic au loc la Paris și la cari se poate paria în Bruxelles la *Grand caffè* ori la *Grand caffè de l'Horloge*.

Seara cînd n'au cîștigat nimic și au pierdut mîsa, 2 lei și 50 de bani, discută foarte aprinși la *Cabaret artistique* cu o cafea dinainte, asupra rezultatelor curselor, vîntîndu-se că iar au pierdut și că au avut *guignon*, — ocolînd însă de a spune ce sumă au pierdut, lăsînd să creadă pe cine i-o auzi că au pierdut o avere de om.

Ziua de «marele premiu al Parisului» a fost foarte enervantă pentru nobilii romîni bruxellezi, pentru-că favoritul lor n'a fost cîștigător.

Cel-l'alt nobil sport, ruleta, este iarăși cultivat cu multă dragoste de nobilii noștri de aici. La Namur, unde este a doua ruletă a Europei, după Monaco, sunt nelipsiți și pun în practică tot felul de combinații pentru a face să sară ruleta.

Și cînd au văzut că cu capitalurile lor disponibile fie-care în parte procopsește antrepriza, au recurs la următorul mijloc: toți nobilii romîni s'au asociat și joacă numai unul cu capitalul total. Acum, spun ei, merg la sigur, că o să spargă bancu.

Deci se prea poate ca într'o bună zi telegraful să vă anunțe vre-o mare ispravă a acestei asociații a nobililor romîni.

Și așa Romînii se amuză.

Iar acum, în perioada examenelor, nobilii romîni bruxellezi cînd se întîlnesc se întrebă:

— Ei, *mon cher*, nu știu unde să mî petrec sezonu.... La Ostanda, Beakenberg, ori la Ipa?...

Pipo.

MOARA

Din sat pină în Valea-cea-seacă
E-o bună bucată de cale
Și'n fund de pîrloagă, la vale,
Își bate'n priviri o baracă.

Dar ce spun baracă? E doară
O biată piperniță vechie,
Iar oamenii într'o urechie
I-au dat cică nume de *moară!*

Făcută e 'ntreagă din scinduri
Ce nici n'au dat ochi cu rindeaua
Și nu sunt nici albe ca neaua,
Ba negre-s cit negrele gînduri.

Și umblă pe-o apă, măi vere,
O apă—de cap să-î rămie!
Nu-ți vine nici pin'la călcie:
Or fi poate două ciubere...

Și par'că tot stă la gilceavă,
Atit toacă moara din gură
Și dirdie 'ntr'una și 'njură:
Ea face doar multă ispravă,

Căci dup'o zi lungă și plină,
De mult ce tot macină biata,
În cele din urmă își dă gata
Un sfert de mertic de făină!

Halal, bre, de-așa o morișcă!
Făinei să-î vezi însă chipul:
E groasă'n mărunț ca nisipul,
Ba e chiar cit boaba de hrișcă.

... De și lingă sat pe o colină
Îo moară ce macină iute
Și nu sint parale pierdute,
Că-ți cerne mindreși de făină,

Vezi totuși prin multa pîrloagă
Vin fuste un mindru alaiu.
Să macine griu și mălaiu
La cea turuindă coșmoagă.

Morarul i-un tînar holteiū
Și-î chipeș și-î zdravăm în spete:
De asta curg stoluri de fete
Și vin tinerele femei.

... La *moară* bat drumul într'una
Și eū de vre-o droaie de zile:
Din cirdul isteț de copile
M'aș prinde și eū cu vre-una!

B. Lăzăreanu.

O PLIMBARE PRIPITĂ

În iarbă mai mulți tineri stau povestind
ca după masă. Unul spune o pătanie, altul
alta, pină ce hătrul cercului asta mic, ami-
cul Stan, se ridică să spună și el o po-
veste. În așteptarea celor ce au să audă,
prieteni se întind pe iarbă să-l asculte, și
Stan începe:

«Voi ați povestit tot lucruri triste: ia să
vă spun și eū ceva; să vă povestesc o
plimbare făcută de mine cu mai mulți
prieteni.

Asta fusese cam așa: plecasem o droaie
de băieți—pe atunci eram tineri și tixiți de
visuri frumoase—pornisem la horă să vor-
bim cu flăcăii; ziceam să-î luminăm.

Și știți, cum e cînd vrei să dovedești
cui-va adevărul, îl ieși, cu ce e mai priitor
adevărului: cu vin. Mai dădeam noi cu
băutura, mai cu vorba, și mergea treaba:
băutura le intra pe git ca aerul și grozav
se lumineau de vorbele noastre.

Se vede că eram noi nenorocoși, c'abia
am început să le batem capu mai cu căl-
dură și ne am și găsit buclucul cu ei. Nu
știți cum sint țaranii la vorbă? Le dai bi-
nele la Paști și pin' să deschidă gura, pin'
să se scarpine la ceafă, pin' să răspundă,
a trecut Crăciunu; dar la gilceavă să te
ferească D-zeu să fii cu pielea prin apro-
piere, că, pină să bagi de seamă, o scoți
din minile lor tăbăcită gata!

Uite așa și cu noi, dintr'o nimica toată,
a pornit o ceartă, de ți venea să dai și să
fugi; dar mai ales să fugi! Și d'acolo s'a
întins o bătaie cit o horă! Și'n hora asta
noi făceam pe lăutarii: cîntam cit ne lua
gura, iar țaranii jecau cit puteau cu pumnii
pe spinările noastre.

Că vezi? cum dregeau, cum potriveau
ei lucrurile, dar așa se făcea că, pe cit
erau ei de slabi și piperniciți, tot noi pur-
tam greul bătaiei.

Dar nici noi nu eram de lepădat că du-
ceam la tăvăleală de-ți era mai mare dragul
să te uiți la noi.

Lucrurile au mers așa un timp pină ce
o dată a dat dracu de s'a brodit să n'avam
parale de plătit. S'atunci circiumarul, de
și ținea la noi, — că ne da regulat cirpe
să ne oblojim, — ne-a poftit să nu-î mai
călcăm prin prăvălie sub cuvînt că îi ve-
nim cu piaza rea: zicea că toate ulcelele se
spărgeau numai din pricina capetelor noastre.

Ne-a luat frumos, ne'a condus pin'afară,
de gulere, ca să nu cădem, și, fiind-că
noi eram cam mulți, ș'avea treabă, era așa
de zorit sârmanul, în cit nici n'am avut
vreme să ne culegem pâlăriile de jos.

Dar cînd am eșit, se vede că noi am
călcat din grabă cu stîngu, că ne-a mers
cam rău după aceea. Asta era mai mult o
lăudăroșie din partea noastră cînd spu-
neam că am călcat întii cu stîngu, din
prieină că fie-care din noi, așa cum ple-
casem din circiumară, călcasem întii cu mi-
nile și apoi cu picioarele.

* * *

Pin'acasă să tot fi fost ca la vre-o patru
ceasuri de drum, cînd dăm peste o colibă
de grădinari sîrbi. Cum eram noi flămînzii,
— ne-am poftit înăuntru. Dăm năvală în
colibă, dar nu băgăm de seamă că un sir-
buleț dă fuga după grădinari să-î cheme,
și începem să ne invităm la masă. Adică
mai pe sleau; am început să stîngem tot ce
era de mîncat. O biată puțină cu castraveți,
am curățat-o de i-am lins fundu: O mă-
măligă mare și tare ca o piatră de moară
a dispărut ca prin scamatorie. Însă cu o
bucată de pastramă era cit p'aci-p'aci să
ni se infunde, că, noi ori cit ni se băteau
calicii la gură de foame, cînd am văzut că
se șîrbesc cuțitele în carne, am demolit-o
cu ferul, și ne-am pus la sfat: cum s'o bi-
ruim? Două am îmfișcat niște topoare, și
pe cînd noi trăgeam cu dinții ca de frica
moriții, ei, s'au pornit și dăi! și dăi! pină

ce odată: rști! s'a rupt pastrama așa de
ne așteptat, că ne-a repezit atit de tare cu
capetele de pereții colibeii, în cit ne-au eșit
tîdvele prin ziduri afară, ca pe niște gea-
muri. Dar iute le-am tras înapoi ca să nu
ne mîncece cei-l'alți porțile.

Îmbucăm noi de zor și numai odată ce să
vezi? Scoate unu o potcoavă de cismă din
gură. Ce era? Pasă-mi-te, din pripa foa-
mei, tăiasem și o pereche de cisme sir-
bești și obișnuții gata să mineam din pas-
trama aia trainică, socotisem cărîmbii și
tălpile drept niște pastramă mai delicată,
de giseă.

De! acu bunătate de încălțăminte se
dusese pe git ca pe copecă, și dacă n'avea
ăla dinții așa prăpădiți, în cit să nu poată
mesteca o biată potcoavă, nici nu băgasem
de seamă că dădusem pe bieții sîrbi de
pagubă.

Ei!... de mîncat, mîncasem, acu, știți,
ca după masă, trebuia să facem nițică
mișcare. Am făcut și mișcare, cînd odată
zărește unul prin geam că vin de departe
sîrbi.

Noi, de, nu cunoșteam personal pe nici
unul, și fiind-că nici sîrbește nu știam,
am luat-o încolo, spre casă, ș'am început
să facem mișcare cu sîrbi după noi. Și o
făceam bine, după regulă, că, după ce
mai întii linsesem puțină sîrbilor, acum o
spălăm... și... ce spălătură!

Se vede că ei mai aveau și alte cisme
de mîncat că ne făceau niște semne cu
betele, ca să-î vedem, să ne oprim, pin'
ne-or ajunge, c'apoi ne dădeau ei dulce-
țuri, cafea, ca la musafiri... mă rog ce
aveau la îndemînă: că săracii sunt foarte
prietenosi cînd te prînd.

Dar noi ne vedeam înainte de mișcare:
de țineam la sănătoasa, nu voiam să-î mai
dăm de osteneală, ci zoream ca după un
premiu.

Nici nu voiam s'auzim de ei, măcar că
unul ne invita chiar pe romînește zicînd:
«stați voi, că vă dăm noi...» de sigur
dulcețuri...

Noi, sătui: pastramă mîncasem, cafea
nu obișnuiam, eram tineri, și dulcețurile
lor mai ales după aciriturile alea de cas-
traveți, nu ne ademeneau. Singurul lucru
de care ne ardea acuma, era mișcarea.
Ne apucase o poftă de mișcare, grozavă,
mișcam de ne sfîrșiau călcăile! Oliu, ca
fulgerul să fi umblat și tot ni s'ar fi părut
că batem pe loc!

Ce ne trebuiau delicatesele lor?! Nici nu
mai vroiam s'auzim de ai de la spate; ne
făceam așa mindri de urechi, ca niște prinți:
să ne fi plătit și tot nu mai auzeam bine
romînește, necum s'auzim ce ziceau ei pe
sîrbește.

Nuamă unu, — fiind-că din grabă se ne-
case cu o bucată de pastramă — rămăsese
puțin mai în urmă, tușînd, gata să se inee,
și l'au ajuns sîrbi. Dar asta a fost spre
norocul lui, că ei, ca să nu-î vină băiatului
rău, să nu se nenorocească, i-au dat cite-
va după ceafă, de i-a sărit ăluia pastrama
din git tocmă dincolo de noi. Și ca să fie
siguri că nu i-a rîmas nimic în git, i-au
mai croit cite-va cu ciomegele, după care

TIPURI BUCUREȘTENE

ueru, băiatul, liniștit, s'a întins pe iarbă să ragă un somn... ea după masă.

Intiū gindeam să stăm nițel să le mulțumim d'atita bună voință, dar cînd am simțit că ei se înțeleg cu streinii numai prin semne și că semnele le fac cu ciomegele, ne-am mutat iute gîndul.

La urma urmei ce zor aveam noi de ei? Mai bine ne-am văzut înainte de drum, și săream printre semănături, mai încoace, mai încolo, ca oamenii veseli după masă. Ba unii se întindeau cite-va clipe pe jos, și mergeau mai triști, ca pe ghiță, mai pe burtă, mai pe obraz și pe nas. ca să nu-și umple hainele. Și dacă din fatîmplare se sgeria vre-unul mai tare numai de cit sosea un sirb, îl gidila cu ciomagul prin coaste, și cum îl seula, îi și puneu cu palma o catapasmă pe locul sgeriat, de răsunau cîmpii par'că da cu pușca.

Acu nu știu sigur, dar așa de departe judecînd, se vede că erau bune cataplasmele alea, căci oblojitul sărea cite un minut într'un picior ținîndu-și falca, și nu știu ce tot îi mulțumea, că par'că urla.

Ce oameni buni! Că după aia, cum îl vedeau plin de praf și de pămînt, tăbărau cu toții să-l scuture: perii n'aveau, dar niște ciomege, doamne, maica domnului! — să fie la ei acolo unde or fi! — grozave. Și unde mi-ți-l apuca unu de o mină și altul de alta și cei-l'alți pe de lături... dedeună ca într'un covor! Și-l răsuceau și așa și așa, de nu mai rămînea pe el pic de loc necurat: poate pe trup să fi avut ceva dungă, dar pe haine nu se pomenea.

Pe ciți i-au curățat așa toți s'au culcat acolo: vezi, le plăcea îngrijirea sirbilor, căci aia, chiar culcați și le mai purtau de grije; stăteau cu ciomegile ridicute și cum s'așeza vre-o muscă pe rumin, jart! o și croiau de rămînea sleită acolo... Dar nu cred că aia să fi dormit bine, că prea erau multe muște.

Noi, ne-am văzut de drum, că ne așteptau neamurile acasă, — și nu voiam să fim duși pe sus, — ș'atunci cei ciți-va cari tot se mai ținea după noi, să ne cînstească, au zvrilit ciomegele (tot spre noi)

să ne poată ajunge mai ușor, dar de geaba, că i-am întrecut la iuteală.

Cale de atitea ceasuri, am făcut'o în cite-va minute, și încă cum! D'atita zor, ne eșise limba d'o poștă din gură, așa că întii limbile noastre au intrat pe poartă și abia hit după ce a trecut vreme multă, după vre-o zece minute, abia am sosit și noi de pe urma lor gîfînd...

* * *

«Eh, ce să mai spun? Așa de bine ne-a priit mișcarea făcută, că timp de cite-va săptămîni nici n'am mai făcut alta. Am stat toot în pat. Vre-o două trei, fiindu-le spitalul tocmai în drum, s'au găzduit acolo cu luna.

«Dar ne-am cam lăsat de plimbări și de excursiuni de atunci».

Vasile Pop.

PROPRIETAȚILE MINERALULUI OM

Intr'un număr trecut al «Zeflemelei», filosoful *Gamed* a arătat — printr'o meditație filosofică — că omul este mineral. Am așteptat cită-va vreme să văd dacă descoperitorul acestui mineral nu va cerceta proprietățile sale. Acum, văzînd o tăcere complectă, public concludsiile cercetărilor mele, fără frică de a fi acuzat de plagiat. Am plecat de la ideia că: omul fiind mineral, trebuie să aibă proprietăți fizice și chimice căci, cine nu știe că sunt oameni cu *proprietăți* însemnate de tot; de pildă d. Cantacuzino. Mineralele fac deosebite combinații și reacțiuni: dar cite combinații și cite reacțiuni nu să fac între oamenii politici?

Proprietăți fizice: Maleabilitate — adică transformare în foi, prin presiune. Cînd să face ingrămădeală mare, nu se zice că oamenii *foiesc*?

Tenacitate: Nu sunt oameni foarte tenaci și alții moi de tot?

Unele minerale sunt *cassante*: dar nu se zice că d. Carp are un caracter *cassant*?

Mineralele sunt atacate de diferite acide: dar sunt și oameni *atacați*. În privința greutății: sunt oameni foarte grei — ca Dom Palladu — dar sunt și femei *ușoare*. Unele minerale fiind lovite scapără; cînd lovești pe un om cu palma, nu-i scapără măselele?

«Omul mineral se poate aprinde; ba chiar se face *foc* cite-odată. Unele minerale ard: dar, noi de la «Zeflemeaua», nu *ardem*?

Cine n'a văzut oameni cari se *topesc* după femei sau vice-versa?

În privința gradului de topire: la bărbați: dacă se topesc după o fată, care învață la școala normală, se topesc decî la temperatura *normală*. Pentru fete: depinde dacă se topesc după un băiat de la o școală de *gradul 1* sau al *2-lea*.

Omul, ca și celelalte minerale, se întrebuințează în practică: la *lucra*.

Acest mineral este lucrat cu aparate grosolane: cine n'a auzit de oameni cari stau între ciocan și nicovală.

Puterea de atracțiune magnetică: D. Sturdza n'a atras pe d. Vărnăv în *cîmpul* său politic, cu ciți-va *poli* pe lună?

«Omul mineral» prin frecare produce... Dar mă opresc.. căci merg prea departe cu observațiile și mă tem să nu-mi atrag alte observații.

Iași.

Casto.

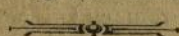
MODA DE ANU-ĂSTA

Mitică, deși funcționar suprimat și pîrlit, totuși are pretenția să facă pe elegantul.

Deună-zî, spune unui prieten:

— Monșer, vreau să-mi comand un costum de vară; n'ai putea să-mi spuți ce haine se poartă anu-ăsta?

— Anu-ăsta se poartă haine d'acum un an, — răspunse prietenul uitîndu-se ironic, la jerpelitul dar elegantul Mitică.

FESURILE D-LUI MILLE

D. C. Mille protestează prin «Adevărul» contra funcționarilor de la vama din Constanta pe cari îi numește «vandali», pe cînd ei bietii nu sunt decît cel mult vamali.

Ce crimă au comis funcționarii aceștia? Iată ce gravă denunțare face d. Mille:

«Mie mi-au vămuit niște fesuri cari le aduceam redactorilor mei».

Adică cum! D. Mille pretindea ca să scutească de vamă fesurile?

Găsim că, cu o asemenea pretenție, directorul «Adevărului» ne-a cam turtit fesul.

De altminteri d'aceiași părere sunt și redactorii «Adevărului». Unul dintr'aceștia ne spunea:

— De cit un fes turcesc, preferam să mi aducă un fes... lauer!

Trebuie să adăogăm că redactorul cu pricina avea deja de mult un fes în virful nasului, cel puțin așa apare de departe stacojiu-i apendice nasal.

Mare trebuie să fi fost decepția d-lui Mille care se aștepta de sigur ca aducearea fesurilor să provoace în redacție un adevărat festival artistic. Cînd colo, pe redactori, de necaz, i-a apucat tignafesul.

D. HARET ȘI CORSETELE

D. Sp. Haret, ministrul instrucțiunii, a luat poziție în chestia corsetelor. Natural, fiind vorba de corsete, nu se poate lua de cit poziție, intru cit corsetul este un articol de îmbrăcăminte care joacă un rol însemnat în poziția celor care-l poartă, ba chiar putem spune că corsetul e la preț cînd e vorba de poziție. Or, igienicul d. Haret a decis excluderea corsetului din școalele secundare de fete, sub argumentul că «impedice dezvoltarea organismului».

Directoarele școalelor respective sunt răspunzătoare de executarea acestei decizii, a cărei contravenire expune la pedepse severe pe eleve.

Iată dar pe doamnele directoare însărcinate cu niște atribuțiuni pe cari, de altfel, am fi gata să le îndeplinim și noi în mod cu totul onorar.

Suntem siguri însă că oferta noastră nu va fi primită, din nefericire pentru tinerele domnișoare cari ar scăpa nepedepsite de contravențiile la legea corsetului.

Căci mărturisim, poate spre confundarea multora, că nu împărtășim idealurile d-lui Haret în această materie.

Căci ascultați ce spune d. ministru al școalelor, de acord cu serviciul sanitar: «corsetul împiedică dezvoltarea organismului!», — e contra naturei, adică. Apoi s'avem pardon. Oare grădinarul care cu arta lui știe să transforme un petec de pămînt într'un colț de paradis, înseamnă că strică ceva naturei dacă smulge bălăriile, tunde iarba astupă gropile și potrivește brazdele? Și oare într'o grădină alcătuită de mina naturei, nu preferi-vom cu toții pe aceea aranjată de mina ceva mai artistică a celui pri-

ceput în d'astea luseamnă că vațami «organismul» unui copac dacă îi mai rețezi nițel crăcile lăbărțate, și 'l mai rotunjești puținel?

Dar d. Haret, rumen, voinic, sbucnind de viață, e om al naturei, al perspectivelor largi, al alcătuirilor... neingrădite...

Da, uite colo, fețe pirlite de soare și cu părul nepieptănat, cu piepturile puternice și pline de sudoare, cu minile nodoroase și cu bătăturii la picioare... Ei, vezi, natura, natura ne atînsă de pieptene și de apă de toaletă, de perie de dinți și de mănuși...

Ce se potrivește pentru spătosul și vîgurosul d. Haret concepția noastră de degenerații în materie de estetică feminină!

Noi vrem sinuri armonizate, tali svelte, șolduri proporționate, simetrice, noi vrem artă, noi nu înțelegem un frumos care n'o fi și artistic.

Suntem niște nepricepuți noi, cari vrem sugrumarea organismului.

Nu concepem farmecul unui corp în care stîul să aibă proporțiile abdomenului, șoldurile să fie o adevărată «crupă», talia voinică, puternică, să nu te temi a o strînge ca să nu se frîngă, să simți acolo viața, viața puternică și largă!...

Așa e. Jos corsetul!

Jos corsetul? Hm! admitem și noi, însă să ne dea voe d. Haret, ca înscriindu-ne în contra ideilor și idealurilor d-sale, — să nu-l admitem de cit în momente anumite, în momente în cari nu e nevoie de decizia d-lui Haret pentru ca corsetul să fie socotit o găteală ne folositoare și să dispară în taina vremurilor.

Graur.

„MOLDOVENII BATJOCORIȚI“

Un anonim — probabil un necunoscut și obscur reporterș de mina a șaptea — în *Patriotul* din 5 Iunie, sub rubrica *Cotidian* și sub titlul «*Moldovenii batjocoriți*» se leagă de o schiță a mea publicată în *Epoca* din 4 Iunie intitulată *Pokeriști și Mausiști*.

Cu un deosebit spirit de căteluș opărit, cu greșeli neertate de ortografie și sintaxă, modestul reporterș își dă drumul veninului într'un sfert de coloană, plină de ineptii și stupidități la adresa *Epocii* și la adresa mea personală.

Nu aș fi răspuns, cum nu răspunzi javrelor urlătoare, dacă reporterșul ar fi iscălit, dar antrefileul ne fiind iscălit, s'ar părea că toată gazeta *Patriotul* e legată de această naivitate provocată de complectă lipsă de cultură a autorului.

De ce e vorba, oameni buni?

În numita schiță, am descriș saloanele unei doamne din provincie în ziua sa de primire. Se joacă cărți, se face muzică. Un domn moldovean, care are voce, cîntă romanța *Ce vrei* și o cîntă pronunțată moldovenește, așa că în loc de *Ce vrei* zice *Ci vrei*.

Aceasta l'a supărat foc pe reporterul

nostru și în sărăcia sa de duh a strigat indignat: *Moldovenii batjocoriți!*

Să-i dau drumul preopinentalui:

«Sub pretextul unei preținse *Tribune Literare* «*Epoca* tolerează în ultimele ei ireverențe la adresa Moldovenilor».

Nu știu dacă ați priceput ceva din aceste rînduri luate ad-literam. Aceasta, ca o mostră de sintaxă, după care eu am ghicit că n'am aface cu un gazetar ci cu un impiecat care scrie benzi, lipește timbre și încearcă și gazetărie în ore libere.

Să trecem înainte:

«După ce a asanat moravurile noastre politice ziarul *Junimist* vrea acum să purifice limba românească, s'o îmbogățească cu mărgăritarele literare ale neașilor romîni, Matache Dobrescu, Petre Missir, Buiucii și cei falți».

Uiti, inteligentule gazetar, că *Epoca* de și face politică conservatoare dar la «*Tribuna Literară*» nu se face politică de nici un fel. Aceasta în toată lumea. Ziarele mari din Franța ca *Figaro*, *La libre parole*, *L'Aurore* au coloane întregi de literatură, plătite foarte scump, dar desbrăcate de ori-ce haină politică.

Aceasta nu o știa, îți va servi poate, deci afl'o de la mine!

Dar să trecem la partea care ne interesează, la «*Moldovenii batjocoriți*».

«Autorul *Pokeriștelor* și *Mausiștelor* schimonosește în chip intenționat și batjocoritor limba lui *Miron Costin*, a lui *Eminescu* și *Alexandri*».

«...crezînd că obține un efect de spirit, dînsul își permite o ireverențioasă maliție la adresa acestei părți din neamul nostru care vorbește cel mai frumos din toate dialectele romînești».

Unde a citit eruditul reporterș în *Miron Costin*, *Eminescu* sau *Alexandri* cuvintele: *șobole* în loc de cisme, *ci vrei* în loc de ce vrei, *o calșil* în loc de a sărăcit, *asei* în loc de aceea, *oghială* în loc de plapomă, *gavanos* în loc de borcan.

Pretutîdeni în țara noastră limba literară scrisă e limba de dincoace de *Milcov*, limba romînească propriu zisă; o știu și copiii.

Puteau *Eminescu* și *Alexandri* să vorbească în dialect moldovenesc; dar nu scriau nici o dată. Așa dar cînd zice *limba lui Eminescu* înțelegi *limba scrisă* nu cea vorbită de *Eminescu*, adică limba vorbită aci la noi, care e dialectul cel mai curat romînesc.

Un lucru mai reese din rîndurile citate mai sus: că *mi bat joc cu malițiositate de Moldoveni!* De unde ai scos-o și p'asta domnule reporter? Cum? în literatură începe malițiositate și batjocură? Cine ține condeiul în mînă trebuie să se lepede de sentimente atît de degradatoare pentru un suflet delicat. De geaba și-aș face teorie căci nu o pricepi, de oare ce confunzi literatură cu *gazetăria proastă cum o faci dumneata*, căci te gîndești numai la injurături și răutate.

Nu, simpatice domn, am prea multă dragoste și stimă pentru *Moldoveni* ca să euget să rid de dinșii.

Nu sunt primul care imit pronunțarea moldovenească într'o bucată literară. Deschide *Momentele* lui *Caragiale* și vei găsi la pag. 217:

— Domnule Turturel! uit-te la mine... Te opresc, magariule. Sa faci plaiserieres pi conta d-nei... Soția me!

Și mai departe:

— Atuuce, di madam... soția me, pentrucu n'ai pominit nimică? nici macar numele!?

Apoi la pag. 261, bucată: *Telegrame*, e plină de la început pînă la sfîrșit de moldovenisme:

«Bandații regimului acest secol lumină bagiu-curind constituția ce ați giurat voiți ucidi di done ori Căsină central și piața independenței fratemeu fost reprezentant aafimii».

Cui 'i-a trecut prin gînd vre-odată să spună că d. Caragiale și-a bătut joc de moldoveni?

Marele Alphonse Daudet în trei volume: *Port Tarascon*, *Tartarin de Tarascon* și *Tartarin sur les Alpes* pune în gura lui Tartarin, dialectul din sudul Franței cu particulele sale caracteristice: *que... «et autrement» Tè... pardi*; apoi expresiuni întregi locale «*fan de brul*» în loc de *faisons du bruit*: «*Vesès-pàs?... Es uno galéjado*, adică: Tu ne vois donc pas? c'est une plaisanterie; *Taisoté galéjaire* în loc de: *Taisez-vous, vilain moqueur!*

S'a ridicat vre-o voce în Franța care să acuze pe Daudet că și-a bătut joc de Tarasconezii și în genere de dialectul din sud? Operile lui Daudet vor rămîne clasice cît va exista o Franța, cu toată gălăgia criticului, de două centime coloana, de la *Patriotul*.

Nu sunt ținut tinere imberb să'î fac curs de bun simț și de studii literare, carî nu'î pot fi de folos, căci cu bunul simț nu ești născut, iar studiile literare nu le-ai pricepe.

O întrebare acum dumitale, domnule Bacalbașa: de ce ți-ai făcut păcat cu ținărul acesta și l'ai băgat slugă înainte de a'și fi completat clasele primare?

George Cair.

A apărut:

DIN OCNA VIETEI

Schițe, fantazii și nuvelete de *Vasile Pop*, talentatul umorist care semnează plina de haz «*Plimbare pripită*» pe care o publicăm astăzi în «*Zeflemeaua*».

Prețul 2 lei. Eftin și bun!

UNU CARE PEA SE 'NTINDE...

Citim în «*Dorobanțul*»:

«Domnul Gh. Silvan va zugrăvi treptat-treptat toate frumusețile naturale din preajma Bucureștilor, apoi se va întinde peste toată țara, zugrăvind, cum d-sa a dat dovezi că știe să zugrăvească...»

Bun zugrav o fi d. Gh. Silvan, nu zicem ba, deși n'am văzut pînă acum nici o firmă iscălită de d-sa; dar nu credem că o să fie 'n stare să se 'ntindă peste toată țara.

Ce dracu, doar n'o fi pomană țigănească, holeră, ori de cauciuc, ca să se 'ntindă așa de mult.

Mai lesne ne vine să credem că «*Dorobanțul*» prea s'a întins la cașcaval cu a lita reclama.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Piatra-Neamț

De obicei spectacolele populare ce se dau în Piatra N. la iarmarocul anual de la Duminică mare, nu oferă nici cel mai mic interes publicului cu oare-care gust estetic. De anul acesta însă lucrurile s'au schimbat și drept să-și spun eu m'am distrat fain de tot la comedia lui Boscu. Publicul spectator prezintă cea mai mare varietate: alătura de țărîi creți de pe Valea-Vie și Dăr-mănești, alătura de mirosul de țibala și cnoală a concetașenilor Strul și Burah, mi-a fost dat să văd toată nobilimea de sînge a orașului; n'a lipsit nici un prinț, nici o contesă, nici o baroneasă; fapt care m'a făcut să constat și mai mult solitudinea claselor nobiliare pentru plebe.

Spectacolul s'a început cu jocul de păpuși naționale. Vasilache, un fel de crai de mahala, cu un nas respectabil, ceva așa a la nasul lui Chicheron Nasbăren, își povestea conchiștele și amorurile sale cu d'al de Marghioala și Săftica. În toial monologului îl surprinde nevastă-sa Marișica și p'aci, p'aci s'o pață; femeia înșelată ridicase deja arma omoritoare — mătura, — asupra capului infidelului soț, cînd șmecherul de Vasilache știu să iasă din încurcătura, rugînd pe Marișica să'l cruțe măcar de mila celor 7 copii și jumătate ce ar rămînea orfani de tată. Jocul a reușit de minune; eu eram să leșin de ris.

A urmat apoi exercițiile de scamatorie și prestidigitatiune ale lui Boscu.

Toată lumea se aștepta să vadă în persoana lui Boscu vre-un neamț care să nu știe boabă rominească, dar surprinderea a fost generală, toți înghețasem pe la locurile noastre, cînd... oroare, teribilul Boscu nu era altul de cît concetașeanul nostru N. Brînzărescu. D-sa s'a arătat și de astă-dată abil scamator: lanțurile, ceasurile, inelele apăreau și dispăreau cu cea mai mare ușurință. Piese veritabile de 5, 2, 1, leu și de 50 bani erau transformate în piese de plumb și apoi readuse la adevărata lor valoare. De remarcat a fost faptul cînd N. Brînzărescu a înghițit într'un minut: 7 cărămizi, 5 oca unt, 3 $\frac{1}{2}$ kilo var nestins și 3 oale de sarmale. Brînzărescu a smuls publicului cele mai frenetice aplauze.

Aceasta a fost partea II-a a reprezentației. Partea III-a ține mai mult de domeniul științei, iar nu al't de artă. Și aici să-mi dea voie cititorii să deschid un parantes cum adesea obișnuiește și d. Panu în amintirile sale din «*Junimea*».

E cunoscută dificultatea cu care se realizează progresele în știința veterinară. Cea mai mică descoperire pe acest teren îndată capătă un răsnet universal. Medicina veterinară a rămas mult în urma medicinei umane, pentru simplul motiv, că deși unii din clienții veterinarilor au limba lungă, totuși nu pot vorbi. Pseudo-limbajul animalelor s'ar reduce gramatical vorbind numai la partea de cuvînt numită interjecțiunea. Căci ce alta de cît interjecții ar însemna expresiunile: miau, ham, moor, mac-mac, oaca-ca, etc Și acum urmînd tot pe d. Panu, închid parantesul.

Partea III a spectacolului ne a făcut cunoscute progresele științei veterinare. În această cameră s'a distins ilustrisimul și clarisimul cetățean Chicheron Nasbăren.

Cunoscînd pînă acum ca făcînd servicii domestice în vre-o cite-va case cu vază din Piatra și ca un om prea boeros, de și nu e un boeros, cu ocazia experiențelor de medicină veterinară făcute la comedia lui Boscu, de o dată persoana lui Chicheron Nasbăren apare înconjurată de o aureolă strălucitoare, afirmîndu-se ca un distins erudit și om de știință. Marele savant și-a făcut intrarea în scenă cu Vasilache, ursul prefectului. Blindul animal urma f. supus pe conducătorul său. La un moor prelungit pronunțat de Chicheron Nasbăren, ursul s'a așezat frumos pe scaun. La un al doilea moor repetat de trei ori cu sentiment de imblinzitor, ursul a răspuns cu un moor scurt care trăda oare-care spaimă și întinzînd capul, lăsă să-și cadă brațele în jos. Veterinarul, scoțînd bisturiul din busunar, în mai puțin de două minute, operă pe bietul urs la ochiul a cărui vedere o perduse într-o varniță în care căzuse. Bietul animal vă-

zînd cu *ambii ochi* că și-a redobîndit vederea ochiului bolnav, lacrimă de bucurie și printr'un moor repetat de două ori cu tremolo lăsă să se înțeleagă recunoștința către binefăcătorul său operator. După urs fu adus pe scenă un cîine bolnav de jîgarăe. La cel întîi ham al imblinzitorului, suferîndul animal răspunzînd și el cu un ham, dintr'o săritură fu pe scaun și s'așeză sluj în două labe, scoțînd și limba. Veterinarul îi pipăi pulsul, îi cercetă limba, și-i ascultă inima. În tot acest timp cîinele nu dădu nici cel mai mic semn de impacientare. La un ham-ham al imblinzitorului, exprimat prelung și aducînd mai mult cu urlatul de cît cu lătratul, cîinele sări pe masă și dintr'o înghițitură goli un pahar în care era o doză de 150 grame unt de ricin. Experiența era să continue cu cîinele, urmînd a i se administra și o doză de chinină, dar doctorul greșînd prea mare doză de unt de ricin, cîinele fu nevoit să părăsească scena de oare-ce purgativul începuse a-și face efectul.

Seria experiențelor era să continue cu o rață bolnavă de peritonită și cu gînsac bolnav de meningită, dar începînd a ploua, reprezentația a luat sfîrșit căci pavilionul nu era acoperit.

Pe tot timpul verei aceste experiențe de tratament veterinar vor urma a se face de d. Chicheron Nasbăren în Pavilionul de peste-vale. În toamnă va face un turneu prin țară și streinătate. Avis Europei.

Imperturbabil & Antirabic.

Constanța

Candidat de Director

Grav, vecinic spilcuit, și cu flori la butoniera, așa l'am cunoscut pe belferul Dan.

La berărie, teatru, conferințe, serbări, tot d'auna în rîndurile întîiu se afla pedantul Dan. Mai înainte a fi avut nenorocirea să fi în apropierea d-lui l'ai fi auzit aproape la fie-care 5 minute:

— Mă recomand Dan, Dr. în litere și candidat de director la gimnaziu.

În urmă, însă, cînd d-l Bănescu i-a suflat directoratul, desolatul Dan a transformat vechea formula în:

— Dan, fost candidat de director la gimnaziul din Constanța și Dr. în litere.

Și fără să fi curios d-sa continua:

— «*Contu Spiru de la Culte*, m'a rugat chiar să primesc, dar eu i-am zis:

— «*Nu pot cucoane Spirache, nu face să-mi închid viitorul cu directoratul din Constanța, eu am alte idealuri!*...»

Și ce idealuri credeți că are acest s'want?

Aspiră să devină director, secretar general la culte? ministru, mitropolit?...

Ei așa!... D-sa năzuiește să facă o briliantă partidă... nu de șah, bine înțeles.

Cu toate că e cel mai desperat curtezan, spaima duduelor din elită, căci eruditul Dan este omul elitei, e foarte posibil însă ca zeița Fortuna să nu l favorizeze nici în această întreprindere.

Actualmente acest simpatic e amoretat lulea și trage... clopotele.

Un glumeț zicea mai zilele trecute:

Dan dang . . .	profesor
Dan dang . . .	director
Dan dang . . .	gazetar
Dan dang . . .	clopotar

Aghiuță II

P. S. — Doctorul Sichimidys, în numărul viitor, ca să mai variem.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

D-lui C. Nutz. Loco. — Versurile ce 'mi dedicați sunt draguțe; mulțumesc; însă, precum spuneți și d-v., nu intră în cadrul unui ziar umoristic. Voi încerca să le public aiurea. R.

ADRESE DE AVOCAȚI

G. G. Stroescu, Aureliu 24
 N. I. Flămînda, Polonă 1
 V. Grigorescu, Bul. Elisabeta 4
 Amedeu Lăzărescu, Sf. Spiridon 8
 C. Cernescu, str. Tudor-Vladimirescu 1
 V. Ștefan, Apolodor 6
 Moscuna, Luterană 27
 Em. Pantazi, Olari 2
 Florescu, Calea Victoriei 232
 Moșoiu, Calea Plevnei 87
 Sipsomo, Dionisie 27
 P. Stroescu, Corbu 9, Isvor
 Stănescu, Armenească 9
 Dobrescu, Mihail-Vodă 71
 Diamandescu, Sevastopol 3
 Ceruleanu, Calea Moșilor 201

Vladico, Mercur 10
 Dragomirescu, Calea Rahovei, 5
 Mih. Valerian, Belvedere 3
 Leoveanu, Calea Griviței 135
 Colceag, Calea Plevnei 84
 Theodor Seimeanu, Colței 8
 M. G. Petrescu, Riureanu 2
 Nic. Popovici, str. Tudor-Vladimirescu 15

NICOLAE A. POPOVICI

Doctor în drept, fost magistrat
 ADVOCAT
 Str. Tudor Vladimirescu, 15
 BUCURESCI

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT
 S'a mutat în Str. Riureanu, 2
 (Lângă Palatele Justiției și ai Poștelor)
 CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
 BUCURESCI

MUȘTAR DIAFAN
ȘI CU MUȘTULEȚ

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale
 DEPOSITUL GENERAL
 Depoul de conserve: STAICOVICI
 STR. REGALĂ, 11 bis.

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
 ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.

AL

OVULE SI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCURESCIINSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGENLABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

FAINA

Moara Andrei Popovici

Obor, Târgul Moșilor

— BUCURESCI —

Anunță pe d-nii fabricanți de pâine
 și comercianți de făină că vinde făina
 cu prețul de fabrică.

— A se adresa sa la administrația
 moarei sa la biroul din str. Lipscani
 No. 88, în fața grădinei Sf. Gheorghe.

A apărut: Din rătăcire, piesă originală
 într'un act în versuri de d. Lucian Tuftă-
 neanu-Titu. — Prețul 1 leu.

S'a pus în consumație VINURI DIN RECOLTA NOUA S'a pus în consumație

DIN VIILE

ȘTIRBEY DRĂGĂȘANI

75 BANI BUTELIA

VINURI ALBE și NEGRE din DIFERITE RECOLTE

Tămioasă, Pelin, Rachiu, Urdă și Cremă de Buftea, Unt, Făină, Mălaiu,
Griș, Miere în faguri și liquidă, Pește, etc.

VIZITATI DECI MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEI

Unde toate mărfurile mai sus enumerate se vind pe

PREȚURI MAI MULT DE CÂT MODESTE
COMPARATIV CU CALITATEA LOR SUPERIOARĂCumpărați numai făina «Știrbey» care se găsește în săculețe de 3—5 Kgr., la toate Ma-
gazinele de Coloniale din Capitală și Provincie.

DUPA TEATRU, DUPA OPERĂ, DUPA CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIATA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate
 superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei
 berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.